

involverede nogen støtte for eller kritik mod noget af de af andre lande tilkendegivne standpunkter; efter hans opfattelse var resolutionsforslaget „hverken uforeneligt eller i konkurrence med“ noget af de øvrige for første udvalg forelagte resolutionsforslag.

Mexicos repræsentant, ambassadør L. P. Nervo (formanden for FN's afrustningskommission), udtalte den 2. november, at den dybeste årsag til den manglende enighed mellem øst og vest i afrustningsspørgsmålet nu som før måtte søges i den gensidige frygt for en ugunstig forskydning i det militære styrkeforhold under en afrustningsproces.

De siden 1946 førte afrustningsforhandlinger havde dog i alt fald skabt en erkendelse af, at ingen afrustningsplan kunne anses for acceptabel, medmindre den opfyldte visse fundamentale krav, som han i korthed angav i følgende syv punkter:

(1) Afrustningsprocessen måtte gennemføres i faser med en fastlagt rækkefølge mellem de enkelte faser.

(2) Hver fase måtte være tidsbegrænset.

(3) Inden for hver fase måtte der være balance mellem de forskellige afrustningsforanstaltninger, således at det bestående militære styrkeforhold ikke ændredes.

(4) Afrustning forudsatte en tilsvarende kontrol — og vice versa —.

(5) Afrustnings- og kontrolforanstaltningerne måtte iværksættes samtidig.

(6) Afrustnings- og kontrolforanstaltningerne måtte være led i en almindelig og fuldstændig afrustning.

(7) Et internationalt maskineri til opretholdelse af international fred og sikkerhed måtte forefindes, når den almindelige og fuldstændige afrustning var gennemført.

Ambassadør Nervo var af den anskuelse, at man vanskeligt kunne bestride nødvendigheden af på forhånd at fastlægge visse fundamentale retningslinjer for en almindelig og fuldstændig afrustning, men en overenskomst herom måtte ikke involvere en automatisk og ufravigelig overgang fra én fase til den næste, men være betinget af et effektivt kontrolapparat samt af, at de med hensyn til den tidligere fase stipulerede foranstaltninger var gennemført.

Han erklærede, at den foreliggende situation på afrustningsområdet stillede 15. plenarforsamling over for et alvorligt problem, som ikke kunne løses ved en flertalsved-

tagelse af den ene af parternes resolutionsforslag; begge parter havde tilkendegivet, at konkrete forhandlinger måtte baseres på visse principper; og begge krævede deres egne synspunkter lagt til grund ved udarbejdelsen af sådanne principper. Plenarforsamlingen kunne ikke forholde sig passiv over for dette problem, og Mexico ønskede i denne forbindelse at fremsætte visse forslag:

Stater, der ikke hørte til nogen af de to grupper i timagtskomiteen, burde have lejlighed til at fremkomme med forslag til løsning af problemet; det burde overdrages FN's afrustningskommission inden for et kortere tidsrum, f. eks. 3 måneder, dels at søge fastslået, på hvilke punkter der bestod enighed, respektive uenighed, mellem parterne, dels at fremsætte forslag med henblik på en tilnærmelse af de divergerende synspunkter.

De to for første udvalg fremlagte resolutionsforslag, som afspejlede nævnte divergerende synspunkter, burde ikke komme til afstemning i plenarforsamlingen; den afgørelse, som de to resolutionsforslag forudsatte truffet under 15. plenarforsamling, ville med fordel kunne udskydes nogle få måneder.

Afrustningsforhandlingerne burde fremtidig foregå under FN's auspicer.

Nedrustningsforhandlingsapparatet burde gives en permanent status.

Det fundamentale forhandlingsorgan burde bestå af ikke blot de direkte interesserede parter, men også af et vist antal af de stater, der ikke hidtil havde deltaget direkte i forhandlingerne.

FN's afrustningskommission burde søge iværksat regionalt bestemte undersøgelser med tilknytning til afrustningsproblemet.

Ambassadør Nervo opsummerede sine udtalelser derhen, at der måtte søges udarbejdet en række for begge magtgrupper acceptable direktiver som udgangspunkt for en øjeblikkelig genoptagelse af forhandlingerne; hvis dette arbejde ikke for tiden kunne fuldføres, måtte det fortsættes i afrustningskommissionen; endelig burde de resolutionsforslag om afrustning, som ikke støttedes af begge parter, henskydes til afrustningskommissionen til overvejelse i stedet for at blive sat under afstemning i plenarforsamlingen.

Norges repræsentant, ambassadør *Sivert*